

da den nu først vil udkomme i 1863, har man meent, at det vilde være rigtigt at forandre disse Aarstal til 1853—62. Forsaavidt det befindes, at det Skattebeløb, som aarlig har været udredet af Kjøbstadeiendommene, er mindre end en Sjettedeel af den hele Skattebyrde, er det bestemt, at det skal forhøies dertil. Udvalget har Intet haft at erindre herimod, men paa den anden Side har man troet, at der kunde være Grund til i enkelte Tilfælde at give Afgang til at faae Beløbet nedsat, navnlig naar der i nogle Aar har været lignet Bidrag til extraordinære Foretagender; man har meent, at der er Grund til at indrømme, at i Kjøbstæder, hvor Grundlaget bliver over en vis Kvotadeel af alle de Udgifter, som have været Gjenstand for Beskatning, kan det nedsettes indtil denne Kvotadeel, og man har foreslaaet denne ansat til en Fjerdedeel. I Forbindelse hermed staaer Forslaget om at lade udgaae det sidste Punktum af anden Parus, der siger, at naar man udregner Gjennemsnittet af det ommeldte Aarti, kan man ubelade et eller i det høieste to Aar, hvori paa Grund af særegne Omstændigheder extraordinære Udgifter af uforholdsmæssig Størrelse have været lignede paa de faste Eiendomme.

Indenrigsministeren: De under Nr. 4 og 5 stillede Endringsforslag vedrøre et Punkt, der saavel i Landstinget som under denne Sags første Behandling i dette Thing har været Gjenstand for megen Omtale, og jeg har saa udførlig udtalt mig derom, at jeg, hvis jeg turde forudsætte, at mine Ord fra dengang vare i de ærede Medlemmers Erindring, ikke vilde have noget Væsentligt at tilføie. Jeg skal imidlertid i al Korthed recapitulere de Hovedbetragtninger, som jeg troer maae være afgjørende, og jeg skal da først udtale, at det har været min oprindelige Tanke at faae alle de nu paa de faste Eiendomme hvilende Afgifter slaade fast som Gammelskat; det var den Forsudsætning, under hvilken jeg begyndte at udarbejde Lovforslaget, men jeg kom snart til den Erkjendelse, at dette ikke lod sig gennemføre,

og navnlig ikke, naar man vilde beholde de to Hovedelementer i Grundlaget for Beskatningen af faste Eiendomme: Grund og Bygning, hvorpaa der ikke kan gives noget stærkere Beviis, end at det, hvad ogsaa den ærede Ordfører har bemærket, vil være aldeles umuligt at opløse dette Grundlag i dets Elementer, idet der foruden Grundskat hviler mange andre Skatter paa de faste Eiendomme, hvilke da tilhøbe maatte slaaes sammen, for derpaa at opløses i de to Elementer, som skulle fastslaes. Efter den Erfaring, som jeg personlig har gjort, men som jeg ikke kan meddele Andre, uden forsaauidt der i Endringsforslagene ligger et stærkt Fingerpeg i saa Henseende, kan jeg imidlertid nu ikke sjonne rettere, end at denne Beskatningsmaade ikke har nogen sær Betydning. Den vilde have det i høieste Grad, dersom de omtalte Skatter vare faststaaende, saa at man paa dem kunde anvende den almindelige Regel, at en Forhøielse af dem var et Indgreb i Kapitalfordelingen, og en Nedsettelse af dem en Gave; men saaledes har Forholdet ikke hidtil været; disse Skatters Grundlag har hidtil kun været Grundlaget for en Vigning, der bestandig har varieret, og selv om man derfor vilde holde sig til reent abstrakte Hensyn, er jeg dog overbevist om, at Enhver, der kjender Beskatningsforholdene i Kjøbstæderne, vil erkjende, at det ikke lader sig gjøre at indføre denne Beskatningsmaade; den væsentlige Forudsætning, at det var en fast Skat, vilde mangle. Jeg skal i denne Henseende endnu bemærke, at Regjeringen har anseet sig fuldkommen berettiget — og denne Berettigelse har aldrig været underkastet Tvivl — til at anordne en Omregulering af Grundtagten efter administrative Regler, som ganske vist forsaauidt ikke kunne siges at være vilkaarlige, som der i den Henseende har uddannet sig en Praxis, men som dog ikke have haft Lovhjemmel og altsaa ikke have haft nogen anden Autoritet end Ministeriet; men det, der foreslaaes i Lovudkastet, er ikke Andet, end at denne Omregulering nu skal finde Sted efter Lovbundne Regler, ved hvis Fastsettelse man i det Væsentlige har afbenyttet den administrative Praxis,